

EUDALD
Casadesús*

No són paraules, sinó bon govern

Estem a poques hores de l'inici de la campanya d'unes eleccions, les de l'1 de novembre, que des de Convergència i Unió entenem situen Catalunya a les portes d'un nou temps polític.

Som conscients que les convulsions permanents que ha patit la política catalana aquests tres darrers anys; el procés llarg i complex de la negociació de l'Estatut; la forta hostilitat que ha sofert Catalunya per part de rellevants sectors d'àmbit estatal; així com l'experiència d'una fórmula de Govern que ha decebut tota mena d'expectatives i que s'ha caracteritzat per la inacció, la baralla permanent i el caos han afectat la credibilitat de la classe política i l'estat d'ànim del país.

La política, doncs, ara més que mai, no necessita només de quilòmetres d'autovia, que també, i de reformes sanitàries, que també, i de més i millors instruments per a l'educació, sobretot. La política avui convé que sigui formulada sobre valors i actituds.

Resulta fàcil fer generalitzacions, però no tots som iguals. Per això Convergència i Unió, en renovar el seu compromís amb la societat catalana en general i amb la gironina en particular, vol fer especial èmfasi en valors com els de proximitat, suport a la iniciativa de la gent, recerca de complicitats, arrels, credibilitat i rigor.

I això, encara que alguns pretinguin menystenir-ho dient que no

més són paraules, és la demostració més ferma de la nostra voluntat que Catalunya tingui el bon govern que es mereix. La nostra prioritat màxima és Catalunya i la seva gent.

Apostem per la consolidació de la personalitat nacional de Catalunya; treballem per l'eficàcia i el prestigi de les institucions d'autogovern i confiem en la capacitat de la societat per organitzar-se. Una societat responsable en la qual tothom ha de tenir garantits els mateixos drets bàsics, però en la qual també s'exigeixi a tothom els deures elementals de convivència. Una societat equitativa i solidària per combatre la desigualtat i la marginació. Una societat on les ciutadanes i els ciutadans puguin decidir, no només amb el seu vot, sinó també en àmbits com l'ensenyament o la sanitat. Una societat en l'organització de la qual la família és fonamental. Una societat basada en la convivència i la cohesió social, i que valori l'esforç personal, el desig de superació i la capacitat emprenedora. Per tot plegat defensam amb fermesa la cultura

➤ *Apostem per unes comarques gironines en xarxa, no només en infraestructures de comunicació, viàries i de transport, sinó també en noves tecnologies*

del sí, la del construir en positiu, la de escoltar i dialogar.

El programa de CiU té com a objectiu bàsic el benestar i la qualitat de vida dels homes i les dones que viuen a les comarques gironines. Per això l'aposta pel creixement econòmic, la inversió en el capital humà i vetllar per l'equilibri, social i territorial, són els tres eixos que presideixen l'acció de govern, de bon govern, que proposem.

Les comarques gironines han de ser un referent pel seu model de progrés econòmic, tot posant en valor l'excel·lència, la creativitat i les vocacions emprenedores i de recerca. Ha d'haver-hi, necessàriament, una estreta relació entre ciència, tecnologia, empresa i mercat. D'aquí la nostra aposta decidida per impulsar el Parc Tecnològic i Científic de la Universitat de Girona.

El programa proposa també la creació d'un banc de sol industrial per oferir-lo a empreses que es vulguin instal·lar a les comarques gironines, així com el suport a entitats que, com el Consorci Ripollès Desenvolupament, treballen per trobar sortides en comarques especialment sensibles. Igualment destacar, d'aquest apartat, la creació de l'Agència Catalana de la Competitivitat, la revisió del finançament dels municipis turístics, l'eliminació del centim sanitari en el preu del gasoil agrícola i pesquer i el pla d'incorporació de joves agricultors i ramaders.

La inversió en el capital humà és imprescindible per afavorir el creixement econòmic. Només si s'actua amb eficàcia per aconseguir la mi-

llor oferta educativa –en tots els àmbits–, la millor preparació de la mainada, del jovent i dels adults –perquè no podem oblidar-nos ni de la formació professional, ni de la formació ocupacional ni de la formació d'adults–, tindrem personal format que treballarà per fer-ho possible. Per això destaquem, per exemple, les accions encaminades a eradicar els barracons escolars i la construcció de nous centres, com ara a Flaçà, Puigcerdà, Vilablareix, Riells i Viabrea i Sant Feliu de Buixalleu. Per això volem que la Universitat de Girona pugui disposar de Facultat de Medicina, vinculada al nou Trueta i amb relació a tota la xarxa d'hospitals comarcals.

Invertir en capital humà revertirà en un major creixement econòmic que ha de revertir, al seu torn, en la defensa i la promoció de la societat del benestar. El programa de CiU preveu mesures concretes per ajudar les famílies que volen créixer, per facilitar l'accés dels joves a un habitatge, l'impuls a la construcció d'habitatge protegit i la consolidació de les xarxes per a la gent gran, per posar només uns exemples. També preveu les accions per a la necessària atenció a les persones novingudes.

El programa inclou igualment l'aposta en favor de la millor atenció sanitària –adequació dels centres d'atenció primària i dels hospitals de la xarxa comarcal, necessitats dels professionals de la sanitat– i d'una societat més segura. Es construirà una comissaria dels Mossos a Salt i s'adequaran les plantilles de Mossos a les necessitats dels mu-

nicipis gironins.

Vetllem per l'equilibri social, i pel territorial. Apostem per unes comarques gironines en xarxa, no només en infraestructures de comunicació, viàries i de transport, sinó també en noves tecnologies –una bona cobertura, completa, de telefonia mòbil, una connexió ràpida a Internet i Wi-Fi a pobles i ciutats– i pel que fa a objectius comuns de potenciació de capacitats i de projectes de recerca. De complicitats entre els centres tecnològics i científics. En xarxa cultural.

Proposem un Pla de xoc d'infraestructures que alguns consideren innecessari i que nosaltres creiem imprescindible pel desdoblament de la N-II, pel tercer carril de l'AP-7, per l'anella de les Gavarres, pel desdoblament de l'Eix Transversal, per les millores urgents de la línia ferroviària, per reclamar el traspàs de les línies de Rodalies o pel traspàs de l'aeroport de Girona a la Generalitat. Serà, potser, que algú no ho vol?

I en aquest apartat es fa una aposta clara i decidida per un model de desenvolupament sostenible, perquè el patrimoni natural és capital. El programa proposa la creació de l'Agència Catalana de la Natura amb seu a comarques gironines.

I tot això tenint sempre molt present el territori. Escoltant la seva gent i molt especialment el món local. Perquè un govern que no escolta, no pot, de cap manera, ser un bon govern.

*Cap de llista de CiU per les comarques gironines

Monopoli

PERE
Font Verdagué*

Ara que estem en campanya preelectoral trobarem algun polític que valori positivament, ni que sigui només una cosa, d'un altre polític del partit contrari...? Algú ha dit que això és demanar gairebé un miracle i, encara, afegia: sovint, dins d'un mateix partit, «aquells que ocupen els alts càrrecs tendeixen a pensar que tenen el monopoli de la seva veritat política i infravaloren les mateixes bases del partit».

Aquesta setmana he anat a una classe de 4t de primària per preparar la celebració d'una missa. Al col·legi la Salle de Figueres, els alumnes tenen periòdicament una missa i també, com a col·legi religiós, comencen el dia amb una breu reflexió, seguida de la pregària del nostre que resen drets. Jo hi era present i em van cridar l'atenció dos nens que van quedar-se asseguts sense prendre-hi part. Són musulmans, em digué la professora a la porta quan sortia. Vaig pensar, ja que creuen també en un sol Déu, no podrien romandre drets com els altres i pregar al seu Déu...? He recordat també la gran conferència del papa Benet XVI que –em deia un company que se-

➤ *Tot i la mala experiència del primer tripartit són molts els que creiem més en els pactes que en un gran partit. Com tampoc seria bo –a àmbit de diòcesi– que dues o tres persones ho decidissin tot*

gur l'ha llegida íntegra– ben travada, tan sòlida i, només per una cita, ha aixecat de quina manera les ires dels musulmans!

Són només dos fets que m'han ajudat a entendre i explicar l'Evangeli del diumenge XXVI. Apareixen en escena persones, de l'Antic Testament i de l'Evangeli, que denuncien a qui «no són dels nostres» i pretenen fer el mateix que fem nosaltres... (Nombres / Marc) Tant Moisès com Jesús s'alegren que n'hi hagi d'altres que profetitzin o evangelitzin encara que sigui per lliure. Diuen no al monopoli del bé.

Aquests problemes els tenim plantejats a àmbit d'església universal, però també a petita escala dins de les nostres comunitats. No és fàcil avui trobar grups i tendències que es desqualifiquen mútuament per manca de comprensió i de tolerància.

He dit en començar que gairebé és un miracle que un polític elogii la feina d'un altre del partit contrari. Nosaltres, la gent d'església, també podem caure en aquest gran defecte. Encara és més greu perquè tots som membres de la mateixa Església i com diem vulgarment, treballem pel mateix amo. Seria també una llàstima que, igual que els polítics, des de dalt es caigués en el defecte de no escoltar prou o de no fer cas del que diuen les «bases». I això que, a vegades, també es demana el seu vot. Tot i la mala experiència del primer tripartit són molts els que creiem més en els pactes que en un gran partit. Com tampoc seria bo –per exemple a àmbit de diòcesi– que dues o tres persones ho decidissin pràcticament tot. Renoï, això del «monopoli» del poder és veu ben bé que és un perill per tots els humans.

Són unes consideracions que aquest evangeli, crec de plena actualitat, m'ha suggerit.

*Rector de Pontós
pfontv@yahoo.es

Llei de la dependència

JOAQUIM
Bonaventura i Ayats*

Hauré de llegir amb molta cura la lletra petita d'aquesta llei de la dependència, que jo comparo amb la línia de tren que poden fer a sota la casa d'un, però on convé tenir present que l'estació més propera està a 324 quilòmetres. És una manera de veure el tren, però sense poder-hi pujar. A més quan passa els que van a dins et miren com si fossis la part incrustada d'un paisatge que amb la presència d'un queda una mica alterat. He entrat al diccionari per veure la definició de dependència i m'ha semblat una cosa molt complicada perquè a més, a la paraula aquesta se li faci una llei.

Ja fa mesos que es parla d'aquesta normativa i sembla que serà d'aquelles coses que ens aniran bé, que ens convenen i faran que les persones amb alguna disminució tinguin una vida millor. Els arguments són semblants als previs a l'any 1982 quan tothom –gent del gremi– parlava de la Lismi, de les possibilitats fantàstiques que tindriem la gent disminuïda. Anys després podem afirmar que la Lismi ha sigut una presa de pèl i la seva aplicació –avui molt atrofada– és mínima, i les quatre coses que s'aguanten són aquelles que el propi sector ha creat, ha construït, les que ens hem guanyat.

Espanya és una país socialment difícil. Vull dir que quan hi ha una normativa que pot beneficiar un col·lectiu, la gent s'apunta ràpidament a formar-ne part. Només

hem de veure què passa amb les desgravacions fiscals per a disminuïts, o les bonificacions existents per a la compra de vehicles. Han sortit les tietes, les sogres i els padrins a comprar cotxes amb una velocitat molt sospitosa. Això també vol dir –suposo jo– que en realitat Espanya encara és un país pobre. Som pobres, i socialment més pobres del que en realitat hauríem de ser. Hi hauria altres exemples, a més sense sortir gaire del col·lectiu del que formen part. Veure alguns disminuïts abraçant ministres quan aproven una cosa d'aquestes, és una imatge lamentable i pobre, tirant a molt pobre. Després la gent que necessita veritablement l'aplicació del benefici que suposa una certa diferència, una desigualtat, i aquesta és refusada, ens sembla tot plegat molt injust. Això sol passar quan les abraçades ja han passat i en queden algunes fotografies.

Sembla que la llei anirà arribant a la gent en un període d'uns quinze anys. De mica en mica. A poc a poc. Segurament, n'estic convençut, tindrà uns aspectes que seran molt positius i m'agradaria que fos una bona llei i que sortís bé, però em fa por que en escena hi hauràn alguns, els de sempre, a gronxar-s'hi i a disfrutar-la com si els hagués tocat algun premi per tenir algun parent llunyà una mica estrany, diferent, i a viure que són dos dies.

Vull ser optimista. M'hi esforçaré. Quan passi el tren per sota, pararé l'orella per sentir el retruny i pensar que s'hi m'acosta a l'estació, per més llunyana que sigui, algun dia podré agafar el tren, i si no, me'l deixaran veure de més a prop. Ara, tornaré a mirar què diu el diccionari. Em fa gràcia quan diu... «Conjunt de dependents d'una casa de comerç». Segurament deu ser això...

*Vicepresident de MIFAS